700

Милъ мой Христо!

Последното твое писмо ме получихъ отъ васъ ме ввърна въ дълбока печаль, свързана съ мисъла, че вие сте въ мъчителенъ за мене, и тъкъ разстояния за тъй не съгрешенъ щастъ незнаю какво и да мисля за васъ! Изглежда че вие за всичко друго чувате да разсъждавате освенъ за своето и нашето положение, мислите да постъпвате и никакъ не за полезно то за всички.

Прости всичко чисто мя поразява тази в олиянностъ на вашето си за по лесно, за по скоро богатъ не беше ли и по-прямо и по право да предпочитате никакъ и да не продължавате. Вие сте още веднъ да се оплаквате че сте били принудени безъ всякакво лично и искрено желание да се занимавате съ химията, математиката и естественитѣ науки, ще кажеш! Вие сте нещастни и не щете да се занимавате такъвъ съ химия, математика и естественитѣ науки, т.е. нѣкакъ сте пренебрегнали тѣхъ. Азъ пакъ ще кажа, не бяха ли то право да кажешъ че не щеш нищо да учишъ, защото нищо до сега не си училъ? — Но море ти знаешъ, казваш какъвъ успѣхъ ще имаш, когато е равносилно съ човѣ че никакъвъ успѣхъ не ще имаш. Когато вие подтвърдявате съ думитѣ си по-нагорѣ че "въ всички случаи трябва да се предпочита на печалбенъ резултатъ" и да тови бъдеш "да сложишъ отъ себе си голѣмата отговорностъ" Всичко беше, казваш, прочиу твоята воля, желание и стремления." А че кажа е насиловане. Нѣщо ти не бъдеш или сега не бъдешъ кой и какъвъ е беше твоя воля, твоето богатъ желание и твоето удалено стремление и не тови се разбира че всичко е бе-